

ната си и желанието си на господина Михаила и се надѣвамъ, че ще ме разбере и изпълни законната ми молба.

Виктория (влязъ).

Здравствуйте! (?)

Стояновичъ

Здравствуйте! ма chère Victoire! Какъ си хубава! Какъ си очарователна! (тъйничка):

Подъ синето нѣбе
Под-красна незнамъ,
Богиня съсъ тебе
Сравни-щж едвамъ.

Твойтъ очи будни—
Двѣ ясни звѣзди,
По бузи ти чудни
Трандафилъ цвѣти!

Имашъ коси златни
И лебединъ вратъ,
Тезъ устца приятни
Джхатъ ароматъ.

Виктория (смѣе се и прѣкъсва го)

Чухъ, чухъ! довольно вече. Знаешъ хубави стихове, радвамъ се, макаръ поетъ тъ и да ги не е писалъ за мене . . .

Стояновичъ.

Поетъ тъ да би видѣлъ тебе щеше да ги направи още под-хубави! още под-приятни . . Викторио! Ти си цѣла поезия!

Виктория

Оставете вече това Вие додохте за баща ми, нали?

Стояновичъ.

Да, щж паднж на колене предъ него и щж го молж съ сълзи . . . Той дѣ е?

Виктория.

Той трѣбва да дойде подиръ малко време. Може-